

Neuvěřitelně uvěřitelné příhody z hor

Jednou jsi nahore, většinou dole

Martin Úbl

C P R E S S

Neuvěřitelně uvěřitelné příhody z hor

Jednou jsi nahoře, většinou dole

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Úbl
Neuvěřitelně uvěřitelné příhody z hor
Jednou jsi nahoře, většinou dole
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Neuvěřitelně uvěřitelné příhody z hor

Jednou jsi nahore, většinou dole

Martin Úbl

**Pokud jsi dostatečně šťastnej, abys mohl být v horách,
pak jsi dostatečně šťastnej.**

– anonym

**Myslím, že rozhodující je motivace.
Pokud něco chceš doopravdy dělat, uděláš pro to všechno.**

– Edmund Hillary

Hlavní hrdinové následujících řádků

Vedoucí Kuře

Bezpochyby nejdůležitější člen výpravy. Nejvíce se na něm podepisují zážitky a strasti z minulých výletů, a tak se z fáze „Kuře punk“ přesunulo díky všem sponkám a lepenkám do fáze „Kuře faraon“. Jako jediný dokáže nést zodpovědnost za celou naši skupinu včetně následných trestů za všechna špatná rozhodnutí. Tento žlutooranžový plastový Vedoucí je vždy nesen na krosně, kde je přivázán za krček a mává na ostatní nožičkama. Má těžký a krutý život, přesto snáší všechna příkoří potichu a s neměnným výrazem. Bez Kuřete Vedoucího by byla skupina ztracena a propadla by peklu. Poznávací znamení: Chybí mu pravá nožička.

Kamila

Jejím snem je prožít typickou letní dovolenou, což se jí v této partě nemůže nikdy podařit. Jemná dívka, která jen jednou řekla sprosté slovo. Během pochodů si povídá s kytičkami a hladí zvířátka. Vždy u sebe nosí několikakilovou zásobu sušených plodů a ovocíček, které má rozstrkané v miniaturních pytlíčkách nezatěžujících životní prostředí. Je živoucím důkazem, že i bez jakéhokoliv orientačního smyslu se dá v horách přežít, pokud se ovšem snaží všichni okolo. Když někdo lže nebo mluví sprostě, Kamila mrká a trpí. Poznávací znamení: Mluví vždy spisovně a krásně.

PJ (čti pídžej)

Málomluvný šlachovitý borec, který dostal kdysi přezdívku podle papouška PJe z jedné reklamy. Toto pojmenování lehce odkazuje na velikost jeho nosu. Všechny

své funkce vykonává svědomitě do posledního puntíku. Zejména funkce Lékárníka z něj udělala osobu nebezpečnou pro celé okolí. Mluví hlubokým basem a ve větách odmítá skloňovat. Je nenáviděn všemi děvčaty, protože má díky své tělesné konstrukci hubenější nohy než ony. Poznávací znamení: Nemluví.

Dáša

Drsnější složka ženské části výpravy, která by také ráda zažila letní dovolenou. Pokud se jí tento sen neplní, chce, aby to ostatní pořádně pocítili. Propagátorka zdravé bezmasé výživy, jejímž snem je pomocí nekonečných argumentů udělat vegetariány ze všech členů skupiny. Podle její mléčně bílé kůže se nejlépe pozná, jaké bylo počasí posledních dnů. Pokud někoho potká, vyptává se ho na všechno tak dlouho, dokud dotyčný neuteče nebo se jí nepokusí zabít. Poznávací znamení: Mluví drze.

Vojta

Další ze zástupců Kuřete na Zemi. Fotograf výprav, který sní během dlouhých nocí o dokonalé fotce. Značkař a milovník map. Kamarády je při plánování cest přezdívaný Černá kronika, protože vyhledává všechny tragédie v oblasti treku za posledních 300 let. V posledních letech je propagátorem odlehčených materiálů. Někdy také bývá nazýván kvůli honbě za nulovou váhou svého batohu Gramař. Poznávací znamení: Jediný má hudební sluch a při zpěvu skupiny trpí.

Martin

Smolař, na kterého se lepší nechtěné přezdívky jako Zoolog, Mrtvola a podobně. Jeho nízká popularita ve skupině je dána ustavičným odmítáním expedičních výprav do maďarských lázní. Málokdy se mu podaří odjet i přijet stejným dopravním prostředkem jako zbytku výpravy a na cestách průběžně nedobrovolně testuje místní zdravotnická zařízení. S Dášou patří do vyjednávací složky výpravy. Má nejzodpovědnější funkci – je nosičem Vedoucího Kuřete. Poznávací znamení: Mluví moc.

Richard, Ondra, Malej Bobr

Tragické postavy těchto příběhů a padlí hrdinové, kteří s námi nakonec nikdy nejeli nebo je stihl strašný osud.

O tréninku na nejvyšší hory

- zapsala Kamila

Minulý týden Martin vyhlásil, že máme-li se poměřovat s nejvyššími světovými vrcholky, musíme nutně potrénovat. A hned naplánoval trasu na sobotu, abychom vyzkoušeli své síly, procvičili navigační schopnosti (nebrali jsme mapu) a otestovali nové i původní vybavení. Jako cíl vyhlásil hrád neznámého jména. Mě pověřil zaznamenáním průběhu výletu, abychom se mohli poučit z případných chyb. Zde je tedy záznam:

Sobota:

6:00 Plánovaný sraz na vlakovém nádraží, vlak jede v 6:30.

6:15 Scházíme se všichni, ale bez Martina.

6:29 Dobíháme na poslední chvíli vlak. Opět bez Martina.

6:35 Volá Martin. Zaspal a vlak nestihl, ale sehnal někde auto a dojede nás v dalším městě o třicet kilometrů dál.

6:37 Přichází příjemný průvodčí a odmítá nám uznat společnou jízdenku pro pět, když jsme jen čtyři.

6:45 Vzdáváme argumentaci a kupujeme si novou jízdenku pro čtyři. Průvodčí spokojeně odchází.

7:05 Nastupuje rozesmátý Martin. Tvrdí, že se tak těšil, že vůbec nemohl spát, pak nemohl dospát a nakonec zaspal. Vedoucí kuře zapomněl v zaparkovaném autě, ale prý ho nebudeme potřebovat.

7:35 Vystupujeme na plánované zastávce a vydáváme se po modré značce k cíli naší cesty. Podle kluků bychom tam měli být do hodiny a půl, i když je to dvacet kilometrů. Ach jo.

8:15 PJ začíná zůstávat pozadu. Má nové boty a tvrdí, že jsou tak tvrdé, že musí jít pomaleji.

8:30 Ztrácíme PJe z dohledu. Když ho opět uvidíme, kulhá střídavě na obě nohy.

8:45 Po pěti kilometrech cesty stále žádné značení, které by se zmiňovalo o cíli naší cesty: Hrad neznámého jména. Martin argumentuje tím, že právě kvůli jménu nemůže být značen.

8:55 Vojta zakopává a padá na zem.

8:57 Vojta zakopává podruhé.

8:59 Vojta zakopává potřetí a opět na rovině. Divíme se, jak je to možné, a důvod je brzy jasný: jeho boty, kterých se už několik let odmítá vzdát a které odmítá opustit. Nyní opouští ony jeho, a to konkrétně v oblasti pravé podrážky, která se mu odlepila a teď mu vesele plandá do kroku.

9:10 Výhodou problémů s Vojtovými botama je, že nás došel Pj. Vzhledem k tomu, že jsme jen na malém výletě, nemáme lepenku ani pro Pjovy roztrhané paty, ani pro Vojtovy boty.

9:20 Po dlouhých diskuzích, co s tím a kdo za to může (vedoucí Kuře, protože tu není), se oba kluci rozhodují, že půjdou naboso.

10:30 Po deseti kilometrech pochodu docházíme do první vsi. Zde zjišťujeme, že sice jdeme správně po modré značce, ale celou dobu opačným směrem. Hrad neznámého jména je nyní od nás pět hodin ostrého pochodu. Pj s Vojtou, kteří sykají při každém kroku, nevypadají ani na ostrý, ani na průměrný pochod, a bohužel ani na hodně podprůměrný pochod. Spíš jim číší z očí, že by s chutí někoho praštili. Vydáváme se tedy zpět na vlak stejnou cestou a o cíli výletu si můžeme dneska nechat jen zdát.

12:00 Martin na zlepšení atmosféry sděluje, že tam ten hrad neznámého jména stejně podle něj není. Pokud chtěl, aby kluci zrychlili, tak se mu to výborně povedlo. Dáša se poslední hodinu jen směje.

13:00 Docházíme na nádraží a odjíždíme vlakem.

13:10 Kupěčkem se začíná šířit pach syrečků. Zjišťujeme, že to nejsou syrečky, ale Vojtovy nohy. Boty si obout nemůže, protože už nemají podrážky ani jedna. V tuto chvíli nemůže tvrdit, že to nejsou jeho nohy, protože si všichni pamatujeme jeho největší milostné fiasko. Při návratu z Černé Hory před pár lety jsme spali pod širákem na pláži v Chorvatsku a Vojta si tam přisedl k ohni, okolo kterého byla skupina děvčat. Seděl celou dobu ve spacáku a hrál jim na kytaru. Ta nejkrásnější z nich se celý večer přisouvala nenápadně k němu, kousíček po kousíčku. A když už byla úplně blizoučko, skoro na dotek, musel se Vojta zvednout, aby si odskočil. Rozepnul spacák a vysoukal se z něj. V tu chvíli princezna nakrčila nos a prohlásila: „Fu, kozel!“

Vojta pokorně odchází do vedlejšího kupé.

15:00 Přijíždíme zpět do města a jdeme na pozdní oběd.

18:00 Po čtvrtém pivu hodnotí kluci akci jako úspěšnou. Prý jsme potrénovali navigaci, něco jsme prošli, moc jsme toho neviděli a známe technický stav našeho vybavení.

19:00 Kluci platí útratu a s hrdými výkřiky, že se směle můžeme poměřovat s nejvyššími vrcholky světa, odchází. Vojta s Pjem jsou stále naboso a Martin přemýšlí, jak se dostane k autu, které nechal třicet kilometrů daleko. My s Dášou ještě zůstáváme.

19:30 Koukáme na sebe s Dášou. „Já myslím, že máme jen dvě možnosti. Buď je budeme mít pořád rády, nebo je budeme muset fakt zabít,“ povídá zamýšleně Dáša. Ve skrytu duše ale obě víme, že bychom kluky neměnily. Takže hurá do hor!

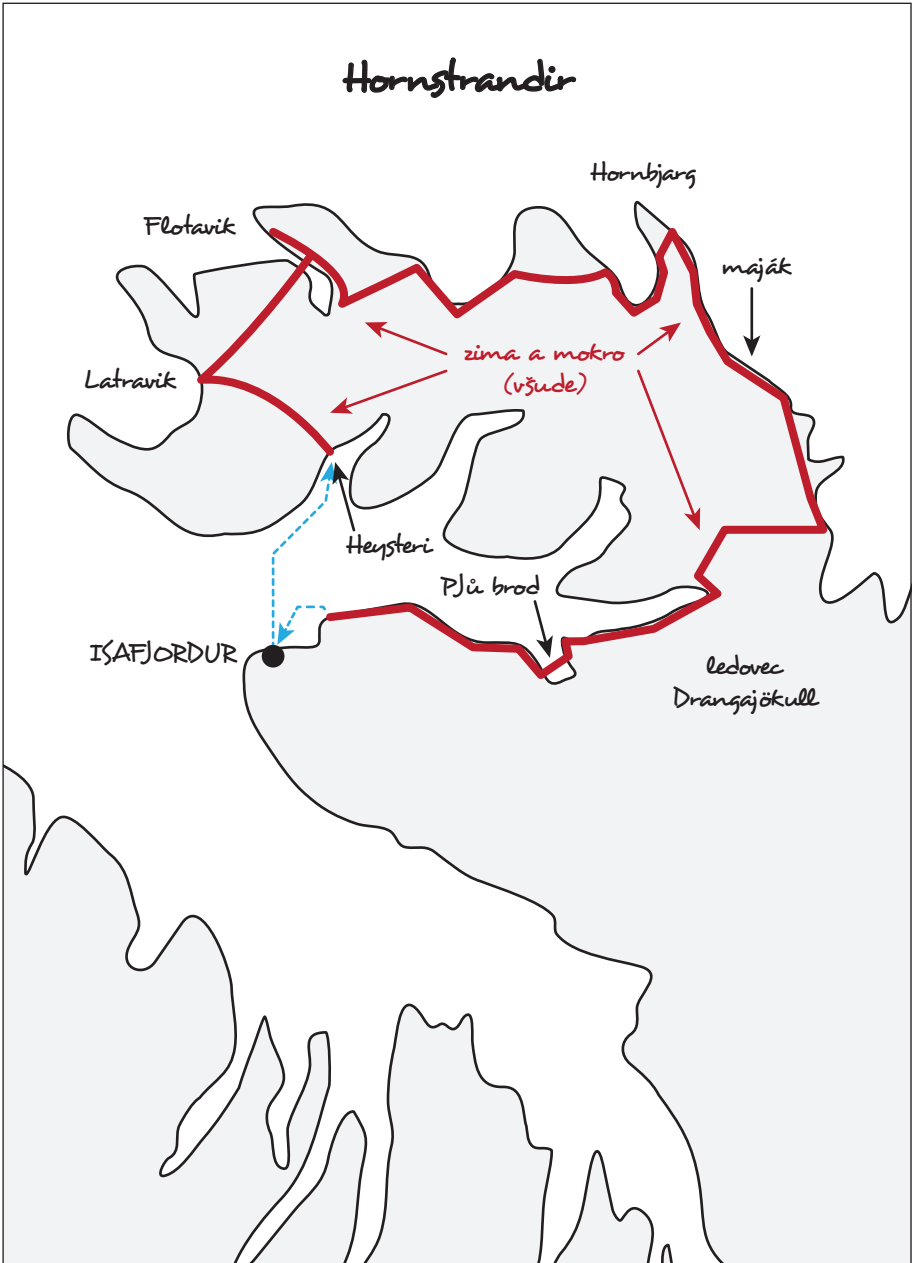
O shánění účastníků výpravy na Island - zapsal Martin

Kráčím přes Strahov na procházce Prahou a potkávám zde Bobra. Bobr se mnou absolvoval trek po Černé Hoře, Bosně a Hercegovině, Albánii a následně i trek v Nepálu. Je to dobrý parťák s poněkud nešťastnou přezdívkou (celá přezdívka je Malej Bobr), ale dětství ve Skautovi se holt zapřít nedá.

„Nazdar Bobře,“ povídám, „plánujeme trek na Island, jela by podobná sestava jako do Nepálu, nechceš se připojit?“

Bobr se na mě zvláště úkosem podívá a vypálí: „Di do háje s Islandem, já tam byl půl roku na studiích a už mě tam nikdo nedostane.“ Otočí se a odchází.

Chudák, říkám si. Co se mu tam asi tak mohlo stát? Přitom taková krásná země...

O islandských brodech

Zvolit jako další cíl našich cest Island se zdálo logické. Severské země nás vždy lákaly a doslechli jsme se, že na Islandu je pustý poloostrov jménem Hornstrandir, který je proslulý svými nádhernými útesy a nedotčenou přírodou, což vždy bylo něco pro nás. Možná kdybychom se na něj nejdříve pořádně podívali do mapy nebo si o něm něco více přečetli, rozhodli bychom se třeba pro maďarské termály, možná...

Pokud se vezme mapa Evropy, zaměří se do levého horního rohu a stokrát se zvětší, objeví se Island. Pokud se vezme mapa Islandu, zaměří se do levého horního rohu a stokrát se zvětší, objeví se poloostrov Hornstrandir. Průvodce, kterého jsme sehnali po koupi letenek a který měl 350 stránek, věnuje tomuto poloostrovu strany dvě. Nejčastěji se objevují slova jako: nic, žádný, vybavení, kompas atd. Konkrétně pak třeba: „...počasí velmi nestálé a těžko předvídatelné, sněhové přehánky se objevují i v červenci a srpnu...“, „... žádné fungující osady... vždy připraveni na stav nouze.“ „Třebaže je na mapě mnoho tras jasně naznačeno, často neodpovídají realitě... seznamte se s používáním kompasu... mobilní telefony nefungují.“

To nás ale nemohlo odradit, a tak jsme se jednoho červencového odpoledne ocitli v poslední výspě civilizace, a to vesnička Isafjordur, odkud nás odvezl člun do místa zvaného Heyisteri, které je již na poloostrově Hornstrandir a kde kdysi stávaly jediné baráčky, ale ty byly již dávno opuštěné. Zůstávaly tam rozseté na louce obepínající záliv jako poslední svědci časů, kdy se zde lidé rvali o své byty. I když jsme sem přijeli v červenci, bylo pro nás nepředstavitelné, jak zde někdo mohl ještě před pár desítkami let žít. Temné mraky zde visely nízko, působily hrozivě a byly příslibem brzkého deště, který zde byl zřejmě stálým